

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **A. H. a.s., IČO X**
sídlem W. 301/20, X O.
zastoupena advokátem Mgr. Janem Gebouským
sídlem Klimentská 1246/1, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
sídlem Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2024, č. j. 1313162/24/3101-80542-804504,
ve věci námitky proti vyrozumění o úroku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný (dále také „správce daně“) vydal 10 dodatečných platebních výměrů (všechny ze dne 30. 4. 2018), kterými doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 31 208 076 Kč za zdaňovací období leden až říjen roku 2013. Proti těmto platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které Odvolací finanční ředitelství (dále jen „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. 22976/19/5300-22443-701728 zamítlo a platební výměry potvrdilo. Proti tomuto rozhodnutí následně žalobkyně podala žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 9. 2. 2021, č. j. 65 Af 18/2019-84 zamítl. Na základě žalobkyní podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Afs 66/2021-42 zrušil jak rozsudek krajského soudu ze dne 9. 2. 2021, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

j. 65 Af 18/2019-84, tak i rozhodnutí OFŘ ze dne 5. 6. 2019, č. j. 22976/19/5300-22443-701728. Následně OFŘ vydalo nové rozhodnutí dne 21. 7. 2022, č. j. 27256/22/5300-22443-702189, kterým zrušilo všech 10 dodatečných platebních výměrů ze dne 30. 4. 2018 a řízení o nich zastavilo.

2. Žalovaný dne 5. 9. 2022 vyrozuměl žalobkyni přípisem č. j. 1622063/22/3101-51521-801036 o předpisu úroku z neoprávněného jednání žalovaného ve výši 218 569 Kč podle § 254 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a o předpisu úroku z nesprávně stanovené daně ve výši 20 741 123 Kč podle § 254 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021 (dále jen „vyrozumění“), tj. v celkové výši 20 959 692 Kč. Dne 3. 10. 2022 žalobkyně podala proti vyrozumění námitku, v níž namítala nesprávně stanovenou výši úroku z neoprávněného jednání žalovaného a úroku z nesprávně stanovené daně, mj. požadovala úrok zvýšený na dvojnásobek dle § 254 odst. 2 daňového řádu v účinném znění i z částky 20 000 000 Kč představující bankovní záruku poskytnutou za účelem poskytnutí povinné kauce distributora pohonných hmot dle § 6i zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“).
3. Žalovaný námitce žalobkyně částečně vyhověl v rozhodnutí o námitce ze dne 21. 12. 2022, č. j. 1978836/22/3101-80541-800355, a to tak, že celkovou částku předmětných úroků zvýšil na 21 123 755 Kč. Žalovaný však shledal pochybení pouze co do úroku ve vztahu k vymoženým exekučním nákladům, naopak námitku nesprávného výpočtu úroku ve vztahu k postižení bankovní záruky shledal nedůvodnou. Proti tomuto rozhodnutí následně žalobkyně podala žalobu, jejíž argumentaci shledal krajský soud důvodnou a rozsudkem ze dne 20. 6. 2024, č. j. 65 Af 7/2023-23 zrušil rozhodnutí o námitce a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud přitom uvedl, že za období od zahájení exekuce do jejího pravomocného ukončení daňovému subjektu náleží úrok ve dvojnásobné výši podle § 254 odst. 2 daňového řádu z částky 20 000 000 Kč představující sjednanou bankovní záruku za účelem poskytnutí povinné kauce distributorem pohonných hmot dle § 6i odst. 1 a 2 zákona o pohonných hmotách.
4. Žalovaný následně rozhodl o námitce žalobkyně znovu, a to žalobou napadeným rozhodnutím, kterým v souladu s pokynem krajského soudu předepsal úrok z částky bankovní záruky 20 000 000 Kč tak, aby za období od zahájení exekučního řízení vydáním exekučních příkazů na příkázání pohledávky z účtu do pravomocného zastavení daňové exekuce, tj. konkrétně od 15. 6. 2015 do 22. 9. 2015, žalobkyně obdržela úrok ve dvojnásobné výši dle § 254 odst. 2 daňového řádu.

II. Argumentace stran

5. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný postupoval nesprávně při předpisu úroku z neoprávněného jednání správce daně ve vztahu k neoprávněně vymožené částce 20 000 000 Kč představující bankovní záruku podle § 6i odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Žalovaný na základě zajišťovacích příkazů vydaných dne 15. 6. 2015 a dne 11. 8. 2015 (dále jen „zajišťovací příkazy“) zahájil daňovou exekuci od června 2015 do června 2016, a to vydáním exekučních příkazů ze dne 15. 6. 2015 a dne 11. 8. 2015. Současně k zajištění částek stanovených v zajišťovacích příkazech zřídil zástavní právo k majetku žalobkyně na základě rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 16. 6. 2015. Dne 26. 8. 2015 požádal Celní úřad pro Olomoucký kraj o vydání výzvy adresované výstavci bankovní záruky k úhradě částek stanovených zajišťovacími příkazy. Výstavce bankovní

záruky poskytl na účet žalovaného ke dni 7. 9. 2015 plnění ve výši 20 000 000 Kč. Správce daně i po realizaci bankovní záruky nadále vedl proti žalobkyni exekuční řízení. Exekučním titulem byly zprvu vydané zajišťovací příkazy, následně nahrazené platebními výměry ze dne 30. 4. 2018 a také výkazy nedoplatků. I po pravomocném zrušení exekučních příkazů na příkázání pohledávky z účtu a zániku zástavního práva ke dni 22. 9. 2015, byly v té samé věci nadále správcem daně vydávány exekuční příkazy na příkázání pohledávek z účtu (8. 1. 2016, 7. 6. 2016, 22. 12. 2016), na prodej nemovitosti (21. 11. 2019). Podstatné pro danou věc zůstává, že po celou dobu vedení daňové exekuce byl jejím důvodem správcem daně tvrzený údajný nedoplatek na DPH za období leden 2013 až říjen 2013, přičemž konkrétní exekuční tituly byly pouze formálně měněny správcem daně podle aktuální procesní situace.

6. Žalobkyně namítala, že úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu z částky neoprávněně vymožené bankovní záruky jí náleží za celé období vedení daňové exekuce, tj. až do dne vrácení této částky. Nesouhlasí se závěrem správce daně, který dobu úročení ohraničil datem 22. 9. 2015, kdy mělo dojít k pravomocnému zastavení daňové exekuce. Podle žalobkyně je takové časové vymezení příliš formalistické a neodpovídá povaze nedobrovolné úhrady daňového nedoplatku. Tvrdí, že bankovní záruka byla po celou dobu vedení exekuce využívána k úhradě exekučních titulů, včetně platebních výměrů, které byly následně shledány nezákonnými až rozsudkem NSS ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Afs 66/2021-42. Exekuce byla podle žalobkyně fakticky ukončena až zánikem zástavního práva dne 26. 7. 2022, přičemž rozhodnutí o jejím zastavení bylo vydáno dne 3. 12. 2021. Z těchto důvodů žalobkyně požaduje, aby úrok byl přiznán za celé období, kdy byla bankovní záruka nedobrovolně použita k úhradě nezákonně stanovených daňových povinností.
7. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby. Uvedl přitom, že postupoval v souladu se závazným názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 6. 2024, č. j. 65 Af 7/2023-33, bod 10. Počátek období, za které náleží úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, je určen zahájením exekuce a jeho konec pak s pravomocným ukončením exekuce. Odkázal přitom na závěry rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2020, č. j. 3 Afs 155/2019-40 dle kterého nelze využít jiný než jazykový výklad dotčeného ustanovení. Žalobkyně pak, coby daňový subjekt, může mít dále nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně s nižší sazbou dle § 254 odst. 1 daňového řádu. V tomto ohledu odkázal také na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023-41.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Jedinou spornou otázkou nyní projednávané věci je vymezení období úročení dle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, kdy žalovaný dobu úročení ukončil ke dni pravomocného zastavení daňové exekuce, tj. ke dni 22. 9. 2015. Žalobkyně je však toho názoru, že jí úrok dle citovaného ustanovení náleží z částky neoprávněně vymožené bankovní záruky až do dne jejího faktického vrácení zpět žalobkyni.
10. Podle čl. II bodu 11 zákona č. 283/2020 Sb., kterým se mění daňový řád a další související zákony (dále jen „novela daňového řádu“), platí, že *úrok podle zákona č. 280/2009*

Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik, se uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Novela daňového řádu nabyla účinnosti 1. 1. 2021.

11. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav (zvýrazněno krajským soudem).
12. Krajský soud v projednávané věci již jednou rozhodoval v otázce, zda žalobkyni náleží úrok hrazený správcem daně ve výši dvojnásobku z částky 20 000 000 Kč představující sjednanou bankovní záruku za účelem poskytnutí povinné kauce distributorem pohonných hmot dle § 6i odst. 1, 2 zákona o pohonných hmotách (rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2024, č. j. 65 Af 7/2023-33). Dospěl přitom k závěru, že *ačkoliv byl na úhradu daně stanovenou nezákonnými platebními výměry užit mj. institut vyplacení bankovní záruky podle § 6j odst. 3 zákona o pohonných hmotách, tedy institut, který není přímo exekučním úkonem, byla v době převedení částky současně vedena daňová exekuce, jejíž exekuční tituly byly uvedeným postupem satureovány. Částka 20 000 000 Kč byla v tomto kontextu neoprávněně vymáhána, a žalobkyni proto náleží z tohoto neoprávněného jednání správce daně dvojnásobný úrok podle § 254 odst. 2 daňového řádu (shodně rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 AfS 42/2023-41).*
13. V citovaném rozsudku se navíc krajský soud již vyjádřil i k námitce žalobkyně stran období, za které vzniká nárok na dvojnásobný úrok ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu, přičemž tomu tak je pouze za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení. Již v tomto rozsudku přitom krajský soud na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu konkrétně uzavřel, že dotčené exekuční řízení bylo vedeno od června 2015 (vydáním prvních exekučních příkazů dne 15. 6. 2015, čímž v souladu s § 178 odst. 1 daňového řádu došlo k zahájení exekuce) do září 2015 (vydáním rozhodnutí o zastavení exekuce dne 15. 9. 2015, právní moc dne 22. 9. 2015).
14. Na svém závěru přitom krajský soud nemá co měnit, neboť i podle judikatury NSS citované v předchozím rozsudku je počátek období, za které náleží úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu, v souladu s textem daného ustanovení určen zahájením exekuce a jeho konec pravomocným skončením exekuce (bod 22 rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2020, č. j. 3 AfS 155/2019-40).
15. Ze správního spisu nyní konkrétně krajský soud vycházel předně z *Žádosti o úhradu nedoplatků z bankovní záruky* ze dne 26. 8. 2015, č. j. 1532393/15/3101-80542-800355, dle které žalovaný prostřednictvím Celního úřadu pro Olomoucký kraj vyžádal od výstavce bankovní záruky úhradu nedoplatků v celkové výši 30 325 112,69 Kč dle tam specifikovaných zajišťovacích příkazů ze dnů 15. 6. 2015 a 11. 8. 2015 vztahujících se k nedoplatkům na DPH za zdaňovací období leden až říjen 2013. Z toho ke zdaňovacímu období leden 2013 se vztahoval zajišťovací příkaz ze dne 15. 6. 2015, č. j. 1269007/15/3101-80542-800355 a zajišťovací příkaz ze dne 11. 8. 2015 č. j. 1480903/15/3101-80542-800355 na aktuální výši nedoplatku 3 955 516,69 Kč a 357 895 Kč. Ke zdaňovacímu období únor 2013 se vztahoval zajišťovací příkaz ze dne 15. 6. 2015, č. j. 1269061/15/3101-80542-800355 a zajišťovací příkaz ze dne 11. 8. 2015, č. j. 1481523/15/3101-80542-800355 na aktuální výši

nedoplatku 5 409 491 Kč a 745 373 Kč. Ke zdaňovacímu období březen 2013 se vztahoval zajišťovací příkaz ze dne 15. 6. 2015, č. j. 1269259/15/3101-80542-800355 a zajišťovací příkaz ze dne 11. 8. 2015, č. j. 1481658/15/3101-80542-800355 na aktuální výši nedoplatku 2 091 049 Kč a 3 282 231 Kč. Ke zdaňovacímu období duben 2013 se pak vztahoval zajišťovací příkaz ze dne 11. 8. 2015, č. j. 1482612/15/3101-80542-800355 na aktuální výši nedoplatku 4 706 776 Kč. V součtu tyto aktuální výše nedoplatku za tyto uvedené zajišťovací příkazy činily částku 20 548 331,69 Kč.

16. Tyto zajišťovací příkazy byly předmětem následujících exekučních příkazů: ze dne 15. 6. 2015 č. j. 1271131/15/3101-80542-800355 a ze dne 6. 8. 2015 č. j. 1478294/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1269007/15/3101-80542-800355, zdaňovací období leden 2013), ze dne 15. 6. 2015 č. j. 1271132/15/3101-80542-800355 a ze dne 6. 8. 2021 č. j. 1478324/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1269061/15/3101-80542-800355, zdaňovací období únor 2013), ze dne 15. 6. 2015 č. j. 1271133/15/3101-80542-800355 a ze dne 6. 8. 2015 č. j. 1478607/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1269259/15/3101-80542-800355, zdaňovací období březen 2013); ze dne 11. 8. 2015 č. j. 1487334/15/3101-80542-800355 a 1487659/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1480903/15/3101-80542-800355, zdaňovací období leden 2013), č. j. 1487422/15/3101-80542-800355 a 1487699/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1481523/15/3101-80542-800355, zdaňovací období únor 2013), č. j. 1487444/15/3101-80542-800355 a 1487782/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1481658/15/3101-80542-800355, zdaňovací období březen 2013), č. j. 1487475/15/3101-80542-800355 a 1487800/15/3101-80542-800355 (k zajišťovacímu příkazu č. j. 1482612/15/3101-80542-800355, zdaňovací období duben 2013).
17. Ve vztahu k uvedeným exekučním příkazům byla následně vydána následující rozhodnutí o zastavení exekuce ze dne 14. 9. 2015 s odůvodněním, že vzhledem k úhradě nedoplatku vyplacením bankovní záruky v plné výši odpadl důvod řízení: v celém rozsahu č. j. 1576625/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1271131/15/3101-80542-800355), č. j. 1576645/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1271132/15/3101-80542-800355), č. j. 1576664/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1271133/15/3101-80542-800355), č. j. 1576772/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1478294/15/3101-80542-800355), č. j. 1576791/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1478324/15/3101-80542-800355), č. j. 1576808/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1478607/15/3101-80542-800355), č. j. 1576843/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487334/15/3101-80542-800355), č. j. 1576850/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487659/15/3101-80542-800355), č. j. 1576867/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487422/15/3101-80542-800355), č. j. 1576934/15/3101-80542-80355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487444/15/3101-80542-800355), č. j. 1576880/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487699/15/3101-80542-800355), č. j. 1576951/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487782/15/3101-80542-800355), částečně co do částky 4 158 444,31 Kč č. j. 1577034/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487475/15/3101-80542-800355) a č. j. 1577140/15/3101-80542-800355 (k exekučnímu příkazu č. j. 1487800/15/3101-80542-800355).
18. Ze shrnutého skutkového stavu vyplývá, že částka 20 000 000 Kč získaná z bankovní záruky nebyla vymožená přímo v rámci daňové exekuce, nýbrž mimo ni, a byla posouzena jako částka neoprávněně vymáhaná ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu pouze z toho důvodu,

že k vyplacení bankovní záruky došlo nedobrovolně po zahájení daňové exekuce (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2024, č. j. 65 Af 7/2023-33, odst. 15 a 16). Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že daňová exekuce byla po získání bankovní záruky zastavena celkem přesně do částky 20 000 000 Kč, představující vymáhané nedoplatky DPH za zdaňovací období leden až březen 2013 a převážnou část nedoplatku za zdaňovací období duben 2013 v souladu s výše uvedenou žádostí o úhradu nedoplatků z bankovní záruky.

19. Z uvedených zjištění jasně vyplývá, že bankovní záruka byla správcem daně po zahájení daňové exekuce získána po vydání konkrétních zajišťovacích příkazů, jež byly následně předmětem konkrétních exekučních příkazů. A právě ve vztahu k těmto konkrétním exekučním příkazům byla následně exekuce zastavena co do částky 20 000 000 Kč, tedy částky odpovídající postižené bankovní záruce. Pakliže v souladu s ustanovením § 178 odst. 1 daňového řádu je exekuční řízení zahájeno vydáním exekučního příkazu, je jeho existence a trvání neoddelitelně spjata s tímto exekučním příkazem a v okamžiku vydání rozhodnutí o zastavení exekuce odkazující na konkrétní exekuční příkaz exekuční řízení, vymezené exekučním příkazem, končí. Proto v nyní projednávané věci bylo exekuční řízení relevantní ve vztahu k bankovní záruce vedeno do 22. 9. 2015, kdy nabyla právní moci výše specifikovaná rozhodnutí o zastavení exekuce ze dne 14. 9. 2015. Skutečnost, že i po tomto datu byla dotčená částka 20 000 000 Kč správcem daně fakticky i nadále postižena, na tomto závěru ničeho nemění.
20. Žalobkyně v této souvislosti odkázala mj. na následné exekuční příkazy, dle názoru soudu však podstatným zůstává, že daňová exekuce jako formalizované řízení je na počátku vymezena exekučním příkazem (jehož předmětem je konkrétní exekuční titul) a okamžikem vydání rozhodnutí o zastavení exekuce ve vztahu ke konkrétnímu exekučnímu příkazu končí. V rámci vymáhání jednoho nedoplatku tak v závislosti na počtu vydaných exekučních příkazů může souběžně probíhat několik samostatných exekučních řízení. Krajský soud přitom nesouhlasí s žalobkyní, že je takový závěr příliš formalistický, neboť má za to, že je to jediný možný závěr vyplývající z právní úpravy, navíc za situace, kdy částka získaná z bankovní záruky ani nebyla formálně postižena přímo daňovou exekucí.
21. V tomto směru nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že by následně vydané exekuční příkazy měly být brány jako pokračující daňová exekuce. Ve smyslu uvedeného výkladu § 254 odst. 2 daňového řádu tak žalobkyni náleží úrok o zvláštní sazbě za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení, nikoliv však, jak dovozuje žalobkyně, za celou dobu faktického zajištění bankovní záruky správcem daně. Tento závěr přitom nevyklučuje nárok žalobkyně na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu z důvodu, že po skončení neoprávněně vedeného exekučního řízení byla vymožená částka nadále držena správcem daně (srov. rozhodnutí NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023-41). Shodně s žalovaným tak soud konstatuje, že od 23. 9. 2015 až do faktického vrácení postižené částky žalobkyni náleží úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu v základní výši, nikoliv ve výši dvojnásobné.
22. Krajský soud proto uzavírá, že žalobkyni náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení ve výši určené dle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, za období do 22. 9. 2015, jak správně rozhodl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

23. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně plně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. října 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu